

Abstrakt

Tato práce na základě archivního výzkumu a rozhovorů s jedenácti narátory popisuje aspekty každodenního života západních cizinců v Československu v 70. a 80. letech 20. století. Výpovědi narátorů jsou zasazeny do kontextu – zvláštní důraz je kladen na legislativu a interní předpisy převážně orgánů ministerstva vnitra, které se týkají československé vízové politiky a postavení cizinců ve vztahu k občanům Československa (sňatky) a policejnímu aparátu (rozpracování, sledování). Na základě výpovědí a archivních materiálů je možné vyvodit, že československý režim v západních cizincích nespatořoval a priori ideologické nepřátele a jejich přítomnost v Československu toleroval. Byrokratické procedury byly ovšem nastaveny tak, že bylo možné cizince důkladně kontrolovat. Obavy z neprodloužení pobytu, případně vyhoštění často vedly ty narátory, kteří chtěli v Československu žít trvale, k podvědomému vyhýbání se střetům s režimem. Všichni narátoři se k tehdejšímu režimu staví kriticky a dovedou přesně charakterizovat jeho podstatu a hlavní negativa, zároveň ale některé aspekty života v normalizačním Československu vnímají pozitivně (solidarita mezi přáteli, více volného času aj.).

Klíčová slova

každodennost, normalizace, orální historie, přistěhovalectví, vízová politika, zahraniční studenti, západní cizinci